

Ko so komarja ženili.

(Slovaška.)

Ko so komarja ženili,
vina naprstnik popili;
slavček jim je pa nalival
v želod in vsem je napival.

Vsi so tako se napili,
da so komarja ubili.
Mrtev komar na plesišču,
joka mušica v dvorišču.

— Nehaj se, muha, solzili,
saj še komar oživi ti! —
„Njega vzbuditi težavno:
ženin moj mrtev je davno . . .“

Z njega vso mast so pobrali,
za sto jo cekinov prodali,
kožo pa tudi njegovo,
kakor sem tukaj gotovo.

Rad. Peterin-Petruška.

Študentovska.

Ciril Jeglič.

O, kaj vse na svetu ni prav!

Našega strica trebuh boli, in je spregovoril:
»Ali smo zato čakali na Jugoslavijo? To bi rad vedel, kaj neki mažejo gospodje, ki so postavljeni za ministre!«

»Sam Bog jih izgruntaj!«

»Saj to je tisto! Ko bi jih jaz, bi jih — in bi jih namlatil tako, povem vam, tako —: ne kozje bradice ne bi ostalo od njih!«

Stric je jezen ter mu verjamem, da so hude reči, ki morijo njegovo srce. Samo premislite:

Takole po južini séde človek, ki je počitka potreben, da bi se malce pogovoril sam s seboj. Sede v naslonjač, premišljuje, pretresuje, se zaziblje na levo, se poujčka na desno, in bi že hotel reči: »Hvala bodi Gospodu« — pa ti zgaga zgagasta gomazi iz želodca: krbavs, krbavs — hep! Zgaga zgagasta, hep! O ta Mariča, ki o šmarnih mašah kuha zelje in fižol!

»Mariča!«

»Kaj ti pa spet ni prav?«

»Jaz ti bom lonce prevrnil — hep! jaz ti bom piskre pobill!«

»Le!«

»Le, le! O tristo milijonov vagonov v žakljih zavezanih! Le, le! Mariča, — hep! Pojdi sem, Mariča, da se dvignem in te bom! Ali slišiš?! Jaz te bom — hep, hep! — te bom v zelju skuhal, te bom ocvrl, ocvrtek fižolasti, in ti bom piskre pobil . . .«

A Mariča pomiva, kakor da ne sliši, in ropoče s posodo, kakor nalašč, prav nalašč! O, sliši! Saj

to je tisto! Njega trebuh boli, pa ne, da bi vprašala: »Ti, boš požirek polaja?« Ali kaj podobnega. Saj ga niti srknil ne bi: u, tisto brozgo! Ampak — o Marička škandrava, če si v nebesih! Saj mora človek biti nervozen, če noče! Kakšen red pa je v naši državi? Ali še drži katerikoli paragraf? Ja, mar se vam ne zdi, kakor da je cel svet narobe in v godljo postavljen, kakor da se Ljubljana prekucuje ter vam nepremaknjena stojita samo škafova Mariča: pa ona pomiva posodo, kima in z jezikom opleta: »Le, le!«

Hep, njega trebuh boli — pa naj bi bolelo in naj bo, če je božja volja tako! Naj bi bolelo, če bi samo to! Ampak —

»Mar smo zato čakali na Jugoslavijo?«

O, da bi samo trebuh bolel! To je nezaslišano, kaj se ti lahko dogodi dan za dnem . . . In to zjutraj na tešče, opoldne ali zvečer, v pisarni, cerkvi in še drugod in povsod, tudi doma na postelji! Greš na primer po ulici, z uradnimi akti zaposlen, pa se ti zakadi prav pod noge: kofrnica gízdalínska, topoglavec oblizani. Se okreneš, da bi ga —, pa se ti priklanja in pardonira, da mu vidiš noter v hudobijo spridenega srca. Če pa smo še zatoréj, potem vprašamo, — ne! nič ne vprašamo, mi zahtevamo: kje pa so policaji, da napravijo red? Kje pa tiče tisti slavni ljubljanski policaji?!

Pa greš na trg, da bi kupil češplje, ter jih ne kupiš. Komaj, da utegneš in se smeš ozreti nanje. O, ministri! Pa se nameriš k vladi, da bi blagovolili in povedali in pokazali, kdaj dobiš tiste do-